



Universitätsbibliothek Paderborn

**Nervi Sine Mole: h. e. Controversiarvm Roberti Bellarmini
S. Rom. Ecclesiae Cardinalis Eminentissimi Compendium,
à cavillis & imposturis Guilielmi Amesij ... Vindicatum**

Erbermann, Veit

Heripoli, 1661

Cap. I. De Fide iustificante.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9498

LIBER QVINTUS.

D E

FIDE JUSTIFI-
CANTE.

CAPVT PRIMVM.

Constitutio causæ.



Vm in hoc nobiscum Lutheri-
Calvinici conveniant, quod ad Iu-
stificationem obtainendam requi-
rantur nonnulla ex ijs , quæ nos
Dispositiones ad illam vocamus ,
ac præcipue actum fidei; recte Bell.
hic primam Quæstionem propo-
nit, Quænam sit illa fides, sive, quid sit ea fides, quæ
ad Iustificationem requiritur? Amesius ex confue-
ta calumniandi libidine , ait, *Hoc ipsum vel imperite*,
vel sophisticè in questionem vocari. Et cur? Multa, in-
quit, ad iustificationem requiruntur , quæ non iustificant:
& , Non tam quaritur, quæ, aut quid sit fides que iustificat,
quam quæ sit ratio, quæ propriè dicitur iustificare. Resp. 1.
Multæ dispositiones requiruntur ad Iustifica-
tionem, quas certum est non iustificare formaliter:
nihil autem potest esse requisitum, nisi saltem tan-
quam conditio sine qua non ; sive dein appellare
libeat dispositionem , sive applicationem , quid
hoc ad rem? Resp. 2. Cavillationi huic suæ con-
tradicit ipse Amesius in totius libri hujus decur-
su. Quid enim contendit , nisi fidem illam

Ffff 2

non

non esse assensum intellectus firmissimum, sed fiduciam directe & formaliter in voluntate sumam, & quidem de speciali misericordia, quæ omnia sunt planè medulla huius Controversiæ. Unde Belli rectissimè tribus in rebus dixit dissentire Catholicos ab hereticis. I. In obiecto fidei justificantur quod heretici restringunt ad solam promissionem misericordiæ specialis: Catholici autem tam latenter patere quam late patet verbum DEI; quin potius certam promissionem specialis misericordiæ, non tam ad fidem, quam ad præsumptionem pertinent contendunt. II. In facultate & potentia animi quæ sedes est fidei. Illi enim fidem collocant in voluntate, cum fiduciam esse definiunt: Catholici in intellectu sedem habere dicunt. III. In ipso actu intellectus: ipsi enim per notitiam fidem definiunt, non per assensum. Amesius circumscripsit diffusionem Observandum ait, 1. Lutherio. Calvinico non restringere fidem illam quæ iustificat, sed tantum quæ iustificat ad promissionem misericordiæ. 2. nos non restringere ad misericordiam specialem antecedentem, sed ait, quæ per ipsam fidem specialis evadit. 3. Non debet inter Pontificios viros magnos, qui nobiscum consentiantur. Contarenus &c. Resp. I. Eo ipso quo restringitur fides quatenus justificans ad promissionem misericordiæ, restringitur ipsa fides quæ justificat alterum est Quod, alterum est Quo iustificat. Funeris ergo observatio ista. Altera observatio illestitrem protrudit chimaram. Quomodo enim potest mea fides misericordiam DEI aeternam & immutabilem redire specialem? si non antecedet meam fidem specialis misericordia DEI qua me aeterno dilexit, ac me vocandum, justificandum & glorificandum decrevit, non nisi phantasticè illam ego reddo specialem. Contarenum immerito (juxta suam Quodlibeticam parhermeniam) ad se trahit & adhuc ineptius obtorto collo Scholasticos antiquiores Alensem, Bonavent. Durand, Cajet. Posteriorius

zant. quasi Fidem (pro fiducia acceptam) in voluntate etiam uti Lutherico-Calvinici collocassent. Nil isti aliud quam quod communiter omnes Catholici tenemus; nempe Fidem directe pertinere ad intellectum; sed cum is rebus obscuris non praebat assensum, nisi imperio voluntatis prævio adiungatur, requiri piam affectionem. Quid verò hoc ad Fiduciam illam, quæ ad Spem pertinet, estque F dei effectus? In tertia dissensione, inquit Amesius, Bellarminus est plane ridiculus: Nobis enim tribuit sententiam plane contradictoriam, quasi fidem faceremus fiduciam tantum in voluntate, & simul etiam notitiam tantum intellectus. Qui fidem per notitiam ex parte describunt, antecedentem eius causam & effectum consequens notant, ut veram fidem ab imaginaria distinguant, neque fiduciam, neque notitiam excludunt. Resp. Non tam Bellar. quam ipsius Lutherico-Calvinici ridiculam contradictionem suæ sententiæ tribuunt. Nund quid Amesius paulò antè sic fassus est, se ita in voluntate fidem quæ iustificat collocare, ut antecedentem intellectus assensum ad fidem requiri doceamus &c. Quæro igitur, estne fides justificans unus simplex actus, vel duo aut plures? Si unus simplex, ergo vel fiducia tantum, vel assensus aut notitia tantum. Sidplex, ergo alter est tantum in intellectu, assensus scil. vel notitia, alter tantum in voluntate, fiducia scil. Quidvis elegerit, seipse laetet. Nihil ergo opus erat tricis istis plane frivolis & nihil ad causam constitutionem pertinentibus, integrum Caput absuere, cum tandem tota controversia hic tractanda paucis & claris verbis à Bell. initio cap. 5. proposita haec sit: an fides justificans non sit fiducia misericordiæ, sed tantum assensus firmus, ac certus ad ea omnia, quæ DEVS credenda proposuit? Hoc posterius Catholici tuemur.

Ffff 3

CAPVT